

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЗАЩО ЩУРЧЕТО ХОДИ
НЕОЖЕНЕНО

chitanka.info

Тръгнало щурчето, веселото гъдуларче, с една малка орехова гъдулка по Божия свят да ниже песни и да радва душите на черните буболечки. Девет години ходило по нивята и се катерило по крушите нависоко, че като засвири, меденият глас на жичката да се чуе далеко по широкото поле. Омаяло де що буболечка има. Веднъж, като редяло ръченица, кацнало на един клон, откъснало се копчето на елечето му и паднало. И нали никой не взел да го пришие, докривяло на младото гъдуларче, напълнили се със сълзи очите му. И решило тогава да се ожени, една работна невеста да си намери и тя да му пришие копчето. Окачило гъдулката си на крушата и отишло при кладенеца да чака. Седнало на един бял камък. И когато вечерта звездите се потопили в бистрия кладенец, захлопали котли хубавите буболечки, дошли за вода. Загледало ги то, изглеждало ги и харесало най-черната. Погледнало я в очите и тя него в очите, то се засмяло и тя поронила смях като бисер. Тогава щурчето ѝ взело китката от челото и спуснало майчиния си пръстен в медния котел. Сдумали се двете души да се вземат.

Станало оттам щурчето и тръгнало да обади на майка си, че си е избрало едно момиче за невеста.

Като вървяло по пътя към родното село, срещнала го една гарга с черни катранени криле:

— Къде бързаш?

— Сватба ще вдигам.

— Ти ли ще се жениш?

— Аз ами.

— За кого?

— За буболечката, дето живее под белия камък при кладенчето.

— Нея ли намери! Тя е черна като чума. По-скоро да се връщаш или ще те клъвна.

Замолило ѝ се щурчето:

— Недей! Когато напролет измътиш пиленца, всяка нощ ще идвам до гнездото да им свиря, додето заспят.

Гаргата си помислила, че ще бъде добре, ако нейните гарджета си лягат да спят под звуците на гъдулката и не го клъвнала.

Отишло си. Намерило майчицата си пред вратнята. Целунало ѝ ръката.

— Изгледаха ми се очите, защо не си дойде по-рано, синко? Ти тръгна на другите радост да носиш, а мене забрави.

— Прощавай, майко — рекло щурчето, седнало и взело да ѝ разправя за черната буболечка.

— Какво, сватба ще ми правиш? Не видиш ли, че в хамбара няма зърно! Там мишките играят на гоненица. Като поканиш сватове, те ще искат девет пещи хляб, кам ти го житото?

Скокнало синчето ѝ.

— Лесна работа! — рекло то.

Отишло, намерило бабазунека, дало му една писана бъклица и го проводило да калеса всичките щурци и всичките буболечки. Впрегнало щурчето биволите и поело към нивята. Било късна есен. Хората пожънали храната и овършали снопето. Жълтеели се само голи стърнища. Лутало се, лутало се щурчето, едвам намерило един житен клас неожънат, забравен от сърпа. Покатерило се на класа и отърсило зърното. Един кош напълнило, покачило го на колата и тръгнало назад. Насред пътя го срещнала мравката, ядосана — искри изскачали от очите ѝ.

— Защо не заръча на твоя калесник бабазунека и мене да калеса за сватбата, ай? Кой ще ти играе най-ситното хоро?

Щурчето не знаело какво да ѝ каже.

Тогавя лютата мравка легнала напреки и когато колелото се покачило на гърба ѝ, понадигнала се и прекатурила колата. Изсипало се житото. Дошли гладни птичета и го изкълвали. Горкото щурче заплакало. Не се върнало вече при старата си майка, ами отишло да вземе гъдулката си от крушата.

И до ден днешен ходи по света неоженено, без копче на елечето и свири с гъдулката, но вече свирнята му не е весела, а жална. Излезте някоя лятна вечер на полето и го послушайте!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.